

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
378 HAKOM

Primljeno: 09.08.2022., 07:38:43 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/21-01/38	378-08/HP	
Uredbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-22-03	0	

d3024295

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-138/21-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članova vijeća te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grad Vrbovsko, Ulica hrvatskih branitelja 1, Vrbovsko, zastupane po punomoćniku odvjetniku iz Zagreba, radi plaćanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 7. srpnja 2022.

presudio je

- I Odbija se zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/21-04/06, urbroj: 376-08-21-01 od 26. veljače 2021.
- II Tužitelj je dužan naknaditi zainteresiranoj osobi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbačen je zahtjev tužitelja za potvrdom da obveza za plaćanje naknade za pravo puta za Grad Vrbovsko ne postoji.
2. Protiv navedenog rješenja tuženika tužitelj je podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga. Navodi da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. Pž-7593/17 od 20. studenog 2019. pravomoćno utvrđeno da je otkaz ugovora br. T442-160/2015 o osnivanju prava služnosti na javnim površinama sklopljen između Grada Vrbovsko i tužitelja, izjavljen u dopisu Grada Vrbovskog od 23. prosinca 2018. neosnovan i bez pravnog učinka, slijedom čega predmetni ugovor nikad nije prestao važiti te obvezuje obje ugovorne strane. Stoga je tužitelj podnio zahtjev kojim je tražio da sukladno odredbi članka 8. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta tuženik potvrdi da tužitelj nema obvezu plaćanja naknade za pravo puta koja je utvrđena u točki VII rješenja od 20. srpnja 2018. Navodi da je tuženik pogrešno ocijenio da u ovoj pravnoj stvari ne postoje zakonske pretpostavke za pokretanje upravnog postupka po zahtjevu tužitelja, odnosno da nastup okolnosti iz

članka 8. stavak 4. Pravilnika ne predstavlja zakonsku pretpostavku za pokretanje postupka izmjene pravomoćnog rješenja. U dosadašnjoj praksi Visokog upravnog suda zauzet je stav da se citirana odredba Pravilnika tumači i primjenjuje na način da obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine, dakle postojanje ugovora je uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta. Tuženik se nije pridržavao osnovnih načela zakonitosti iz članka 5. Zakona o općem upravnom postupku jer nije pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje s posljedicom da je zbog toga pogrešno primijenio materijalno pravo te povrijedio pravila postupka. Tuženik na pretposljednjoj strani osporenog rješenja tek šturo navodi da izdavanje potvrde koju tužitelj traži nije predviđeno niti ZUP-om niti ZEK-om i Pravilnikom. Navedeni citat je sve što je tuženik obrazložio vezano za utvrđivanje postojanja kojeg drugog prava temeljem kojeg tužitelj plaća naknadu za korištenje nekretnina u vlasništvu Grada Vrbovskog. Takvo obrazloženje u kojem se tuženik tek jednom rečenicom odlučuje odbaciti uredni zahtjev tužitelja ne udovoljava osnovnim procesnim zahtjevima o valjanosti odluka nadležnih tijela prema kojima svaka odluka mora biti potpuno i pravilno obrazložena. Utvrđenje činjenice postojanja tog drugog prava je osnovna pretpostavka za postupanje tuženika u ovoj upravnoj stvari, a ta je činjenica nesporno utvrđena pravomoćnom odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske. Ovakvo obrazloženje tuženika ne udovoljava općim standardima obrazlaganja odluka jer jedino pravilno obrazložena odluka može predstavljati jamstvo pravičnog postupanja i primjene općih načela upravnog postupka. Tuženik u rješenju uopće nije obrazložio zbog čega nije uzeo u obzir pravomoćno utvrđenu činjenicu postojanja ugovora o služnosti koja nedvosmisleno predstavlja dokaz o postojanju drugog prava koje u smislu članka 8. stavak 4. Pravilnika treba dovesti do utvrđenja kako ne postoji obveza podnositelja zahtjeva na plaćanje naknade za pravo puta utvrđene točkom VII rješenja tuženika od 20. srpnja 2018. Zbog takvog obrazloženja tuženika učinjena je bitna povreda postupka te je povrijeđeno ustavno pravo na jednakost pred zakonom i pravo na pravično suđenje. Tuženik kao javnopravno tijelo mora poznavati pravo koje treba primijeniti na činjenično stanje koje je ovdje jasno i koje nesporno proizlazi iz cjelokupnog stanja spisa te činjenica koje nisu sporne i nisu osporene. U tom smislu način na koji je tužitelj imenovao svoj zahtjev nije i ne smije biti odlučan za odlučivanje o sadržaju tog zahtjeva te je tuženik trebao, ako je smatrao da u podnesku postoje nedostaci koji onemogućuju postupanje najprije pozvati tužitelja na otklanjanje nedostataka u smislu članka 73. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku, a tek ako tužitelj tom zahtjevu ne bi udovoljio trebao je podnesak odbaciti. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika.

3. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da zahtjev za potvrdom da obveza za plaćanje naknade za pravo puta ne postoji u stvari podredno predstavlja zahtjev za izmjenom pravomoćnog rješenja iz 2018. koje je doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta u smislu članka 28. stavak 6. i članka 29. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama, a koje rješenje je pravomoćno te se poziva na pravna shvaćanja iz presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske u kojima je iskazano stajalište da je izjava o otkazu ugovora o služnosti koja je nesporno postojala u trenutku donošenja rješenja dovoljan dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnina, a ocjena valjanosti otkaza ugovora o služnosti nema značenje prethodnog pitanja u smislu članka 55. ZUP-a, bez rješavanja kojeg ne bi bilo moguće riješiti upravnu stvar utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a

posljedično tome i određivanja naknade za pravo puta. Iz tog razloga presude drugih sudova pa i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u vezi otkaza ugovora o pravu služnosti ne dovodi do drugačijeg rješenja i ne predstavlja razlog za izmjenu pravomoćnog rješenja. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev.

4. U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba Grad Vrbovsko navodi da tužitelj protiv rješenja iz 2018. nije mogao pokrenuti upravni spor i nakon njegove pravomoćnosti predložiti tuženiku da ga poništi, ukine ili izmijeni. Tužitelj se intenzivno koristio svojim postupovnim pravima jer je protiv rješenja iz 2018. pokretao upravni spor, podnosi prijedlog za obnovu upravnog spora. Presudom suda nije utvrđeno da je tužitelju prestala obveza plaćanja naknade za pravo puta u smislu članka 8. stavak 4. Pravilnika, već je tek utvrđeno da otkaz ugovora nema pravnog učinka pa i da je bilo pretpostavki za pokretanje upravnog postupka i meritorno odlučivanje zahtjev tužitelja je trebalo odbiti zbog toga što njemu presudom suda nije prestala obveza plaćanja naknade za pravo puta, a niti mu je prestala po samom propisu. Opširno obrazlaže iz kojih razloga bi u slučaju meritornog odlučivanja o zahtjevu tužitelja isti trebalo odbiti kao neosnovan. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev, uz naknadu troškova sastava odgovora na tužbu.

5. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, sukladno članku 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21.), Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje neosnovanim.

6. Uvidom u spis predmeta dostavljen ovom Sudu uz tužbu proizlazi da je rješenjem tuženika, klasa: UP/I-344-03/16-11/392, urbroj: 376-10-18-32 od 20. srpnja 2018., donesenog temeljem odredbe članka 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: Zakon) utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Grada Vrbovsko, utvrđena količina i vrsta elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme tužitelja te visina naknade za pravo puta. Presudom ovoga Suda, posl.br. UsII-364/18 od 20. veljače 2019., odbijena je tužba tužitelja za poništenje navedenog rješenja tuženika.

7. Tužitelj je zahtjevom od 16. prosinca 2020., zatražio da tuženik potvrdi da tužitelj nema obvezu plaćanja naknade za pravo puta koja je utvrđena u naprijed navedenom rješenju tuženika sukladno članku 8. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.), a koja odredba propisuje da obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine.

8. Tuženik je navedeni zahtjev odbacio uz obrazloženje da je u postupku koji je okončan navedenim rješenjem od 20. srpnja 2018., sukladno članku 28. stavku 6. Zakona utvrdio količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme na nekretninama u vlasništvu Grada te visinu naknade za pravo puta. Nastup okolnosti iz odredbe članka 8. stavak 4. Pravilnika ne predstavlja zakonsku pretpostavku za pokretanje postupka izmjene pravomoćnog rješenja, a izdavanje potvrde koju tužitelj traži nije predviđeno Zakonom o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.), naprijed navedenim, a niti Pravilnikom.

9. Prema odredbi članka 13. Zakona o općem upravnom postupku odluka javnopravnog tijela protiv koje se ne može izjaviti žalba niti pokrenuti upravni spor (pravomoćna odluka), a kojom je stranka stekla određeno pravo odnosno kojom su

stranci određene neke obveze, može se poništiti, ukinuti ili izmijeniti samo u slučajevima propisanim zakonom.

10. Uvidom u tužiteljev zahtjev za potvrdom da tužitelj nije u obvezi plaćati zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta utvrđenu rješenjem od 1. ožujka 2018. godine u stvari predstavlja zahtjev za izmjenu pravomoćnog rješenja mimo uvjeta propisanih u Glavi III. Zakona o općem upravnom postupku odnosno mimo odredbi koje su propisane za obnovu upravnog postupka pa je stoga, prema ocjeni ovog Suda, pravilno postupio tuženik kada je takav zahtjev odbacio. Ovakvo stajalište ovaj Sud je već zauzeo u svojoj presudi posl.br. UsII-139/21.

11. Što se tiče prigovora tužitelja da je tuženik počinio bitnu povredu odredaba Zakona o parničnom postupku valja reći da taj prigovor nije osnovan budući da se u upravnom postupku ne primjenjuje kao supsidijarni propis Zakon o parničnom postupku.

12. Prema ocjeni ovog Suda osporeno se rješenje temelji na pravilno i u potpunosti utvrđenom činjeničnom stanju na koje je pravilno primijenjeno materijalno pravo, a nisu počinjene niži povrede upravnog postupka pa stoga tim rješenjem nije povrijeđen zakon tužitelju na štetu.

13. Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

14. Odluka o troškovima koji se odnose na sastav žalbe po punomoćniku donesena je temeljem odredbe članka 79. stavak 1. i 4. Zakona o upravnim sporovima.

15. Odluka o objavi u Narodnim novinama temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 7. srpnja 2022.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović

Dokument je elektronički potpisan:
ARMA VAGNER-POPOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
04-08-2022
09:46:05

DN:
C=HR
O=VIŠOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.37=#1300485201233631333325030638
L=ZAGREB
S=VAGNER-POPOVIC
G=ARMA
CN=ARMA VAGNER-POPOVIC

